

„Sig mig,“ sagde Frøken Evaldsen, da hun kom tilbage, „veed De, om den unge Jægermesterinde Hagen har været her for nylig?“

„Jægermesterinde Hagen? Her kommer jo saa mange og vil tale med Herren. Hvordan ser den Dame ud?“

„Hun er mørkeblond. Omtrent paa min Højde. Ganske smuk.“

„Har hun en blaa Fløjlschat med sort Fjer?“

„Det tror jeg næsten.“

„Jo, saa har den Dame været her med Blomster et Par Gange.“

„Jeg ser, der staar en frisk Buket derinde i Salen. Det er maaske hende, der har bragt den? — Sig det kun oprigtigt,“ sagde hun, da hun saae, at lille Jensen ømmede sig ved at svare.

„Ja. Den Dame havde den med. Men Herren tog forresten ikke imod hende.“

„Naa — Godnat, Jensen! Gaa nu i Seng!“

Inde i Salen indrettede hun sig for Natten i en af de fire Vindues-Nicher, hvor der stod en højrygget Lænestol. Med et uldent Sengetæppe stoppet ned omkring sig og en Pude under Nakken stirrede hun ud i Halvmørket uden at tænke paa at sove. Fra Spisestuen stod Døren aaben ud til Køkkengangen, for at hun straks kunde høre det, dersom Enslev skulde ringe.

Udefra lød Tudehorn og Skridt af Fodgængere og derimellem den lange Skuren af Sporvognene i Bredgade. Men efterhaanden som Timerne skred, blev der mere og mere stille. Hun hørte tilsidst kun Kirkeurets Slagværk